

Отново е блокиран смисълът от правосъдене и независимо че има присъда – смърт – сякаш за да се подчертае вграденият в текста девиз „Свобода или смърт“, тази присъда е присъда не на правдата, истината и силата, а на неестествеността.

Всъщност „Поет“ трасира посоката към „На Балкана“ – текст, в който словата (разказът) на Балкана за миналото, разказ, който се движи между историческото и легендното, е осъзнат от роя сенки като жестока присъда. Но една от фигурите на вечността – Балканът – няма защо да произнася присъди – присъдата е въпрос на възприемане на разказа. Сенките, които имат единен глас, говорят за рани, пролята кръв и за собствената си устременост:

*...и ний сами летим към онзи славен кът,
където сетен път отсъждаат съдба свята
юнашките сърца на нашите живи братя.*

Те се стремят да блокират или поне омаловажат присъдата на стария баща Балкана. Разбира се, съдът на вечността, съдът на историята са съвсем различни от конкретиките на посочваните в разгледаните до този момент текстове съдилища. А стихотворението „Поет“ е точката, в която се сближават различните разполагания, мисления и въобразявания на съда, съдията и присъдата. Защото само поетът е равноправен събеседник на вечността, тъй като е орисан не само да носи, но и да изказва вечното човешко страдание и стремления.

При разглеждането на заявената в заглавието проблематика съвсем съзнателно не се спирам на наличните в „Ралица“ и „Бойко“ аспекти, свързани с човешките и висшите присъди, защото мотивите на орисаността и осъдеността са втъкани в разказа така, че самите персонажи да изявят неизбежността на оценката или присъдата.

По-интересно обаче е разполагането на тази проблемна сфера в „Симфония на безнадеждността“, чрез която се затваря кръгът на философските поеми, започнат с „Фрина“ (с Античността) и завършващ-завръщащ се във вечността на митологичното, за да бъдат пак сближени човешкият и отвъдният свят в „Пред острова на блажените“.

Прометей е една от смислово стабилните универсални културни фигури, която е относително често интерпретирана в различни по време и жанр художествени творения. В книгата „Немски поети“ Пенчо Славейков помества като предпоследен текст – последен е „знаменитата от знаменитите негови балади Ц а р я т н а В и л и т е“, – в представянето на Гьоте „Прометей“ един от манифестните богоборчески монолози, емблематичен за търсенията на неговия автор.